СТАВЛЕННЯ СУБ'ЄКТА ДО ПРЕДИКАТНОГО ЗЛОЧИНУ: ПОРІВНЯЛЬНИЙ АНАЛІЗ КОНСТРУКЦІЇ СТ. 209 КК УКРАЇНИ ЗІ СХОЖИМИ СКЛАДАМИ КРИМІНАЛЬНИХ ПРАВОПОРУШЕНЬ

КЛИМЕНКО Сергій Вікторович - кандидат юридичних наук, доцент
ORCID: 0009-0004-2629-2133
КНИЖЕНКО Оксана Олександрівна - доктор юридичних наук, професор
ORCID: 0000-0001-9252-7464
ЗВОНАРЬОВ Олег Юрійович - кандидат юридичних наук, доцент

УДК 343.102: 343.37
DOI 10.32782/NP.2022.4.37

У статті висвітлено та вирішено питання неоднакового закріплення в нормах чинного законодавства про кримінальну відповідальність ставлення суб'єкта до предикатного злочину при вчиненні придбання, отримання, зберігання чи збут майна, одержаного кримінально протиправним шляхом (ст. 198 КК України), легалізації (відмивання) доходів, одержаних злочинним шляхом (ст. 209 КК України), та використання коштів, здобутих від незаконного обігу наркотичних засобів, психотропних речовин, їх аналогів, прекурсорів, отруйних чи сильнодіючих речовин або отруйних чи сильнодіючих лікарських засобів (ст. 306 КК України). Зокрема, вивчення змісту вказаних статей КК України дозволило зробити висновок про те, що конструкція, яка стосується закріплення в них предмету злочину, дещо відрізняється, що дає підстави для уважного дослідження і аналізу.

Розглянувши вторинні злочини, де предметом кримінального правопорушення є майно, одержане внаслідок вчинення суспільно небезпечного діяння, автори доходять до висновку, що всі вони можуть бути вчинені виключно з прямим умислом, у складі якого необхідно встановити наявність завідомості для суб'єкта шляху походження такого майна. Якщо, наприклад, у ч. 1 ст. 198 КК України така завідомість конструктивно включена у диспозицію норми, то для ст. 209 КК України вона закріплена у суб'єктивній (особа знала або повинна була знати, що таке майно прямо чи опосередковано, повністю чи частково одержано злочинним шляхом) та об'єктивній (щодо такого майна фактичні обставини свідчать про його одержання злочинним шляхом) формах.

Що ж стосується завідомості для суб'єкта злочину, передбаченого ст. 306 КК України факту того, що кошти, які він використовує з метою продовження незаконного обігу наркотичних засобів, психотропних речовин, їх аналогів, прекурсорів, отруйних чи сильнодіючих речовин або отруйних чи сильнодіючих лікарських засобів, здобуто від незаконного обігу наркотичних засобів, психотропних речовин, їх аналогів, прекурсорів, отруйних чи сильнодіючих речовин або отруйних чи сильнодіючих лікарських засобів, то вона у складі вказаного злочину відсутня. Означене, на нашу думку, є пробілом у чинному законодавстві та повинно бути виправлене внесенням відповідних змін до ст. 306 КК України.

Ключові слова: легалізація (відмивання) доходів, одержаних злочинним шляхом; предикатний злочин; вторинний злочин; завідомість; придбання, отримання, зберігання чи збут майна, одержаного кримінально протиправним шляхом; використання коштів, здобутих від незаконного обігу наркотичних засобів.

Постановка проблеми

Зміни в національному законодавстві про запобігання та протидію легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, що відбулись протягом останніх років, на думку О. В. Красноборова, безу-

мовно свідчать про «сталий курс до остаточної відмови вже у найближчому майбутньому від точного встановлення конкретного предикатного злочину, який передував легалізації, що корелюється із прогресивними світовими тенденціями в сфері боротьби з легалізацією (відмиванням) коштів та фінансуванням тероризму» [5, с. 192]. Разом з цим, таку остаточну відмову констатувати ще зарано, враховуючи чинну редакцію ст. 209 КК України, яка визначає декілька обов'язкових ознак щодо предмета злочину, майна: а) щодо такого майна фактичні обставини свідчать про його одержання злочинним шляхом; б) майно прямо чи опосередковано, повністю чи частково одержано злочинним шляхом.

Аналізуючи окремі питання придбання, отримання, зберігання чи збуту майна, одержаного злочинним шляхом, А. С. Беніцький зазначає, що суб'єкт заздалегідь не обіцяного використання майна, одержаного злочинним шляхом, об'єктивно заподіює шкоду інтересам правосуддя (мається на увазі правосуддя як специфічна діяльність спеціально уповноважених державних органів з розкриття та розслідування злочинів і притягнення винних осіб до юридичної відповідальності). Ознаки використання майна, одержаного злочинним шляхом, містяться в таких злочинах, як придбання, отримання, зберігання або збут майна, одержаного злочинним шляхом (ст. 198 КК України), легалізація (відмивання) доходів, одержаних злочинним шляхом (ст. 209 КК України), використання коштів, здобутих від незаконного обігу наркотичних засобів, психотропних речовин, їх аналогів, прекурсорів, отруйних чи сильнодіючих лікарських засобів (ст. 306 КК України) та ін. [3, с. 114]. Разом з цим, вивчення змісту вказаних названих ученим статей КК України наводить на висновок про те, що конструкція, яка стосується закріплення в них предмету злочину, дещо відрізняється, що дає підстави для уважного дослідження і аналізу.

Аналіз останніх досліджень і публікацій

Теоретичні й практичні питання притягнення до кримінальної відповідальності за легалізацію (відмивання) доходів, одержаних злочинним шляхом, досліджувались П. П. Андрушко, О. М. Бандурко, М. О. Гладковським, О. О. Дудоровим, Ю. В. Луценком, М. І. Мельником, В. О. Навроцьким, В. Л. Ортинським, О. Б. Полторацьким, Т. М. Тертиченко, О. В. Халіним, К. О. Черевко та ін. Разом з цим, порівняльного аналізу в контексті окремих питань суб'єктивної сторони кримінальних правопорушень, передбачених статтями 198, 209 та 306 КК України, не проводилось, що й обумовлює актуальність даної статті.

Метою статті є порівняльний аналіз ставлення суб'єкта до предикатного злочину у складах кримінальних правопорушень, де його наявність конструктивно передбачена (ст.ст. 198, 209, 306 КК України), та вироблення науково обґрунтованих пропозицій щодо удосконалення чинного законодавства.

Виклад основного матеріалу

Відповідно до п. 7 ч. 1 ст. 91 КПК України, у кримінальному провадженні, окрім інших обставин, підлягають доказуванню також обставини, які підтверджують, що гроші, цінності та інше майно, які підлягають спеціальній конфіскації, одержані внаслідок вчинення кримінального правопорушення та/або є доходами від такого майна, або призначалися (використовувалися) для схиляння особи до вчинення кримінального правопорушення, фінансування та/або матеріального забезпечення кримінального правопорушення чи винагороди за його вчинення, або є предметом кримінального правопорушення, у тому числі пов'язаного з їх незаконним обігом, або підшукані, виготовлені, пристосовані або використані як засоби чи знаряддя вчинення кримінального правопорушення. Означене чітко вказує на те, що слідчому у разі розслідування кримінального правопорушення, внесеного до Єдиного реєстру досудових розслідувань (ЄРДР) в більшості випадків (якщо попередньо судом не було винесено судового рішення у судовій справі) доведеться доказувати вчинення підозрюваним декількох злочинів, один з яких передував іншому.

У науці кримінального права щодо наступного злочину, в контексті ст. 209 КК України застосовується термін «вторинний» злочин, а попередній злочин вважається «предикатним». Так, А. С. Мікіш вказує на те, що «вторинне діяння перебуває у взаємозв'язку саме з початковим кримінально караним діянням, а не з кримінальною відповідальністю особи, яка його вчинила. Саме тому для наявності складу вторинного злочину не має значення, понесла покарання особа, яка вчинила основний злочин, або ж вона була звільнена від кримінальної відповідальності чи покарання. Дана позиція знайшла відображення як у юридичній науці, так і на практиці» [7, с. 149–150]. Інтереси наукового дослідження обумовлюють доцільність умовного прийняття цієї термінології та її подальшого використання.

Необхідно погодитись із Т. О. Скакун, який, аналізуючи сутнісні ознаки економічних злочинів, доходить до наступних висновків. Так, «до основних економічних злочинів відносять ті, які вчиняються безпосередньо з метою заволодіння чужими коштами чи іншим майном. Вторинними економічними злочинами слід вважати ті, які безпосередньо не надають матеріальної вигоди злочинцю, однак є способом вчинення основного злочину чи його приховування. За своєю сутністю злочини у сфері економіки спрямовані на заволодіння коштами та іншими цінностями і пов'язані із порушеннями законодавчо встановлених норм. Відповідно до КК України до злочинів у сфері економіки, зокрема основних, можна віднести шахрайство, заволодіння чужим майном шляхом зловживання службовим становищем, тоді як до вторинних економічних злочинів належать легалізація (відмивання) грошових коштів та іншого майна, здобутих злочинним шляхом, а також фіктивне підприємництво» [10]. Разом з цим, якщо для кримінального правопорушення, передбаченого ст. 209 КК України, зазначена позиція виглядає цілком переконливо, то, наприклад, структура суб'єктивної сторони кримінального правопорушення, передбаченого ст. 306 КК України, дає підстави для роздумів.

Частина 1 ст. 306 КК України передбачає кримінальну відповідальність за використання коштів, здобутих від незаконного обігу наркотичних засобів, психотропних речовин, їх аналогів, прекурсорів, отруйних чи сильнодіючих речовин або отруйних чи сильнодіючих лікарських засобів з метою продовження незаконного обігу наркотичних засобів, психотропних речовин, їх аналогів, прекурсорів, отруйних чи сильнодіючих речовин або отруйних чи сильнодіючих лікарських засобів. Означена мета вказує на те, що особа планує вкладати кошти, здобуті від незаконного обігу наркотичних засобів, психотропних речовин, їх аналогів, прекурсорів, отруйних чи сильнодіючих речовин або отруйних чи сильнодіючих лікарських засобів в діяльність, яка пов'язана з продовженням їх незаконного обігу. Відсутність вказаної мети виключає кримінальну відповідальність за цією статтею.

Характеризуючи зміст дій, які б свідчили про вказану вище мету, В. С. Безногих відносить до них придбання наркосировини, прекурсорів, обладнання для виготовлення наркотиків або готового наркотичного засобу чи психотропної речовини з метою їх подальшого збуту. Іншими способами використанням кримінальних доходів можуть бути придбання автотранспорту з метою транспортування наркотиків, придбання або утримання приміщень для їх виготовлення або вживання, оплата поштових відправлень з наркосировиною, фінансування незаконного культивування рослин, що містять наркотичні засоби (у тому числі заздалегідь), витрати на оплату послуг зв'язку та забезпечення заходів конспірації. Визначальним у вирішенні питання про віднесення витрат до поняття «використання з метою продовження незаконного обігу наркотичних засобів, психотропних речовин, їх аналогів або прекурсорів» є об'єктивна властивість таких витрат сприяти організації та продовженню наркобізнесу, а також усвідомлення цього винною особою та її бажання робити так само [2, с. 68–69].

Як бачимо, інших вимог до предмета злочину, передбаченого ст. 306 КК України, законодавець не висуває, так само, як і не дає розширеного розуміння інтелектуаль-

ного моменту умислу в частині усвідомлення суб'єктом характеру походження цих коштів. Це теоретично, дає підстави для притягнення до кримінальної відповідальності особи, яка використала такі кошти з метою продовження незаконного обігу наркотичних засобів, психотропних речовин, їх аналогів, прекурсорів, отруйних чи сильнодіючих речовин або отруйних чи сильнодіючих лікарських засобів, не знаючи, у який спосіб вони здобуті, як у випадку, коли вони здобуті іншою особою та передані суб'єкту для реалізації зазначеної мети, без розкриття джерел походження та способу одержання.

Вказана вище ситуація є неприпустимою та потребує визначеності в межах конструкції складу злочину, передбаченого ст. 306 КК України. Не вдаючись до розлогої аргументації, пропонуємо вважати усвідомлення суб'єктом того, що кошти, якими він розпоряджається, здобуто внаслідок незаконного обігу наркотичних засобів, психотропних речовин, їх аналогів, прекурсорів, отруйних чи сильнодіючих речовин або отруйних чи сильнодіючих лікарських засобів характеристикою інтелектуального елементу умислу суб'єкта, яка підкреслює завідомість для нього певних обставин, усвідомлення яких є обов'язковим для цього виду злочину. Так, окремі фахівці вказують, що завідомість певних обставин є результатом психічного відображення останніх, тобто знанням суб'єкта про їх наявність на противагу необізнаності з ними, знанням достовірним, таким, що не викликає сумніву. Термін «завідомість» означає, що особа знає про ці обставини завчасно, до початку вчинення діяння, яке утворює об'єктивну сторону конкретного складу злочину [9, с. 106]. Таким чином пропонуємо доповнити диспозицію ч. 1 ст. 306 КК України вказівкою на завідомість, виклавши норму наступним чином:

«1. Використання коштів, завідомо для особи здобутих від незаконного обігу наркотичних засобів, психотропних речовин, їх аналогів, прекурсорів, отруйних чи сильнодіючих речовин або отруйних чи сильнодіючих лікарських засобів з метою продовження незаконного обігу наркотичних засобів, психотропних речовин, їх аналогів, прекурсорів, отруйних чи сильнодіючих речовин або отруйних чи сильнодіючих лікарських засобів –

карається позбавленням волі на строк від семи до дванадцяти років з позбавленням права обіймати певні посади або займатися певною діяльністю на строк до трьох років та з конфіскацією майна.».

М. О. Гладковський, проаналізував нещодавній випадок, коли до журналістів Міжнародного консорціуму журналістів-розслідувачів (ICIJ) потрапили файли FinCEN, які містять відомості про транзакції за 2000–2017 роки на суму близько 2 трлн доларів США. З цих документів вдалося, зокрема, дізнатися, що JP Morgan дозволив одній компанії перевести понад 1 млрд доларів США через рахунок лондонського підрозділу банку, навіть не знаючи, кому саме ця компанія належить. Пізніше банк виявив, що компанія могла належати людині, яка кілька років входила до десятки найбільш розшукуваних злочинців в США [4]. Зазначений учений погодився із тим, що неоднорідне психічне ставлення до різних об'єктивних ознак складу злочину, передбаченого ст. 209 КК України, виправдане й таке, що не суперечить міжнародному законодавству про протидію легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом.

Підсумовуючи аналіз ст. 306 КК України та умовно залучивши до його закінчення концепцію ст. 209 КК України, задамося питанням – а чи так принципово, щоб кошти на продовження (початок) незаконного обігу наркотичних засобів, психотропних речовин, їх аналогів, прекурсорів, отруйних чи сильнодіючих речовин або отруйних чи сильнодіючих лікарських засобів були одержані саме від такого незаконного обігу? Що, якщо такі кошти будуть одержані в результаті вчинення іншого злочину, будь-якого? Чи буде це достатньою підставою для притягнення до відповідальності особи за ст. 306 КК України? На нашу думку – так. Предмет цього злочину, якщо його здобуто злочинним шляхом, і за умови подальшого використання на цілі, зазначені у диспозиції ст. 306 КК України, не можна обмежувати лише джерелом незаконного обігу наркотичних засобів, психотропних речовин, їх аналогів, прекурсорів, отруйних чи сильно-

діючих речовин або отруйних чи сильнодіючих лікарських засобів. Зазначена позиція потребує окремого детального наукового аналізу та, можливо, внесення подальших змін до ст. 306 КК України.

У наукової дискусії і, частково попередньої, наведемо позицію Верховного Суду України, викладеного у постанові Пленуму від 15 квітня 2005 року № 5 «Про практику застосування судами законодавства про кримінальну відповідальність за легалізацію (відмивання) доходів, одержаних злочинним шляхом». Так, зазначено, що кошти чи майно не слід визнавати такими, що були одержані злочинним шляхом, навіть якщо спосіб і отримання охоплюється складом кримінального правопорушення, а саме: а) товари, контрабандно ввезені в Україну, водночас дохід, одержаний у результаті легалізації (наприклад, у вигляді отримання плати за контрабанду товарів), може визнаватись предметом цього злочину; б) кошти або інше майно, одержані внаслідок здійснення службовою особою всупереч установленому порядку операцій з активами, що перебувають у податковій заставі і в подальшому використовуються суб'єктом господарювання – юридичною особою під час здійснення господарської діяльності; в) кошти (незалежно від їх розміру), одержані як субсидії, субвенції, дотації чи кредити внаслідок надання неправдивої інформації суб'єктами, зазначеними в диспозиції ч. 1 ст. 222 КК України; г) кошти, здобуті від незаконного обігу наркотичних засобів, психотропних речовин, їх аналогів або прекурсорів [8].

Чи можна притягнути до кримінальної відповідальності за вчинення злочину, передбаченого ст. 306 КК України, суб'єкта, який використав кошти, здобуті від незаконного обігу наркотичних засобів, психотропних речовин, їх аналогів, прекурсорів, отруйних чи сильнодіючих речовин або отруйних чи сильнодіючих лікарських засобів не з метою продовження незаконного обігу наркотичних засобів, психотропних речовин, їх аналогів, прекурсорів, отруйних чи сильнодіючих речовин або отруйних чи сильнодіючих лікарських засобів, а з іншими цілями? Очевидно, що ні, оскільки відсутність обов'язкової ознаки суб'єктивної сторони виключає відповідальність за вчинення вказаного злочину. З огляду на це фахівці Академії фінансового моніторингу зазначають, що до 28 квітня 2020 року в ст. 306 КК України передбачалась спеціальна норма про легалізацію коштів, здобутих від незаконного обігу наркотичних засобів, психотропних речовин, їх аналогів, прекурсорів, отруйних чи сильнодіючих речовин або отруйних чи сильнодіючих лікарських засобів. У випадках конкуренції статей 209 і 306 КК України підлягала застосуванню остання (ст. 306 КК України). За легалізацію зазначених коштів, вчинену пізніше 27 квітня 2020 року, відповідальність настає за ст. 209 КК України [1]. Вважаємо, що означена точка зору є логічною.

Наступним складом кримінального правопорушення, яке можна вважати вторинним злочином по відношенню до предикатного, є придбання, отримання, зберігання чи збут майна, одержаного кримінально протиправним шляхом, кримінальна відповідальність за яке передбачена ст. 198 КК України. Зазначена норма встановлює відповідальність за заздалегідь не обіцяне придбання або отримання, зберігання чи збут майна, завідомо одержаного кримінально протиправним шляхом за відсутності ознак легалізації (відмивання) майна, одержаного кримінально протиправним шляхом. Одразу відзначимо, що ця норма містить обов'язкову ознаку суб'єктивної сторони – завідомість, визначення якої було наведено вище. Що стосується предмета вказаного кримінального правопорушення, то ним є майно, завідомо одержане кримінально протиправним шляхом.

Автори науково-практичного коментаря до КК України вказують, що суб'єктивною стороною цього злочину є прямий умисел. Особа усвідомлює, що придбаває, отримує, зберігає чи збуває майно, одержане кримінально протиправним шляхом, і бажає цього. При цьому винний достовірно може не знати конкретних обставин вчиненого кримінального правопорушення (місце, час, обстановка, спосіб, засоби вчинення злочину тощо). Достатньо, щоб він усвідомлював, що майно здобуте шляхом вчинення

іншою особою кримінального правопорушення (у результаті, наприклад, крадіжки, шахрайства, грабежу тощо) [6, с. 235]. До речі, на необхідності усвідомлення точного характеру предикатного діяння наголошує тільки конструкція ст. 306 КК України, де, як вже вказувалось вище, предмет злочину чітко окреслений – це кошти, здобуті від незаконного обігу наркотичних засобів, психотропних речовин, їх аналогів, прекурсорів, отруйних чи сильнодіючих речовин або отруйних чи сильнодіючих лікарських засобів. Що ж стосується злочину, передбаченого ст. 209 КК України, то там предмет обмежено переліком складів злочинів, внаслідок вчинення яких його не може бути одержано.

Висновки

Підсумовуючи дослідження вторинних злочинів, де предметом злочину є майно, одержане внаслідок вчинення кримінального правопорушення, зазначимо, що всі вони можуть бути вчинені виключно з прямим умислом, у складі якого необхідно встановити наявність завідомості для суб'єкта шляху походження такого майна. Якщо, наприклад, у ч. 1 ст. 198 КК України така завідомість конструктивно включена у диспозицію норми, то для ст. 209 КК України вона закріплена у суб'єктивній (особа знала або повинна була знати, що таке майно прямо чи опосередковано, повністю чи частково одержано злочинним шляхом) та об'єктивній (щодо такого майна фактичні обставини свідчать про його одержання злочинним шляхом) формах.

Що ж стосується завідомості для суб'єкта злочину, передбаченого ст. 306 КК України факту того, що кошти, які він використовує з метою продовження незаконного обігу наркотичних засобів, психотропних речовин, їх аналогів, прекурсорів, отруйних чи сильнодіючих речовин або отруйних чи сильнодіючих лікарських засобів, здобуто від незаконного обігу наркотичних засобів, психотропних речовин, їх аналогів, прекурсорів, отруйних чи сильнодіючих речовин або отруйних чи сильнодіючих лікарських засобів, то вона у складі вказаного злочину відсутня. Означене, на нашу думку, є юридичною недосконалістю та повинно бути виправлено внесенням відповідних змін до ст. 306 КК України.

Література

1. Аналіз статті 209 Кримінального кодексу України. URL: https://fiu.gov.ua/assets/userfiles/0350/zagalna/%D0%90%D0%BD%D0%B0%D0%BB%D1%96%D0%B7%20%D1%81%D1%82%D0%B0%D1%82%D1%82%D1%96%20209%20%D0%9A%D0%9A%20%D0%A3%D0%BA%D1%80%D0%B0%D1%97%D0%BD%D0%B8%20.doc.

2. Безногих В. С. Порівняльний аналіз кримінальної відповідальності за відмивання коштів, отриманих від незаконного обігу наркотиків за законодавством Австралії та України. *Підприємництво, господарство і право*. 2016. № 5. С. 67–71.

3. Беніцький А. С. Юридичний аналіз придбання, отримання, зберігання чи збуту майна, одержаного злочинним шляхом. *Правова інформатика*. 2014. № 2(42). С. 113–121.

4. Досьє FinCEN. Стався новий витік банківських документів про брудні гроші. URL: https://www.bbc.com/ukrainian/news-54231492?xtor=AL73-%5Bpartner%5D-%5Bukr%5D-%5Bheadline%5D-%5Bukrainian%5D-%5Bbizdev%5D-%5Bisapi%5D.

5. Красноборов О. В. Безпредикатне розслідування легалізації: міф чи реальність для України. URL: http://dspace.opu.ua/jspui/bitstream/123456789/12128/1/conf_Częstochowa_law_Апрель_2021.pdf.

6. Кримінальний кодекс України. Науково-практичний коментар: у 2 т. / за заг. ред. В. Я. Тація, В. П. Пшонки, В. І. Борисова, В. І. Тютюгіна. 5-те вид., допов. Харків: Право, 2013. Т. 2: Особлива частина / Ю. В. Баулін, В. І. Борисов, В. І. Тютюгін та ін. 2013. 1040 с.

7. Мікіш А. С. Поняття вторинного злочину. *Актуальні проблеми вдосконалення чинного законодавства України*. 2020. № 53. С. 145–156.

8. Про практику застосування судами законодавства про кримінальну відповідальність за легалізацію (відмивання) доходів, одержаних злочинним шляхом: постанова Пленуму Верховного Суду України

від 15 квітня 2005 р. № 5. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/ show/v0005700-05.

9. Сичевський В. В., Харитонов Є. І., Олєйніков Д. О. Науково-практичний коментар до Розділу I Особливої частини Кримінального кодексу України (Злочини проти основ національної безпеки України). Харків. Право, 2016. 232 с.

10. Скакун Т. О. Економічні злочини: сутнісні ознаки та криміналістичний аналіз їх вчинення. *Ефективна економіка*. 2018. № 3. URL: http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=6195.

Klymenko S. – candidate of legal sciences, associate professor
Knyzhenko O. – doctor of legal sciences, professor
Zvonarev O. – candidate of legal sciences, associate professor

THE ATTITUDE OF THE SUBJECT TO THE PREDICATE CRIME: COMPARATIVE ANALYSIS OF THE CONSTRUCTION OF ART. 209 OF THE CRIMINAL CODE OF UKRAINE WITH SIMILAR COMPOSITIONS OF CRIMINAL OFFENSES

The article highlights and resolves the issue of unequal consolidation in the norms of current legislation on criminal liability of the subject's attitude to the predicate crime when committing the acquisition, receipt, storage or sale of property obtained by criminal illegal means (Article 198 of the Criminal Code of Ukraine), legalization (laundering) of income , obtained by criminal means (Article 209 of the Criminal Code of Ukraine), and the use of funds obtained from the illegal circulation of narcotic drugs, psychotropic substances, their analogues, precursors, poisonous or potent substances or poisonous or potent medicinals (Article 306 of the Criminal Code of Ukraine). In particular, the study of the content of the specified articles of the Criminal Code of Ukraine made it possible to conclude that the construction related to fixing the subject of the crime in them is somewhat different, which gives grounds for careful research and analysis.

Having considered secondary crimes, where the object of the crime is property obtained as a result of the commission of a criminal offense, the author came to the conclusion that all of them can be committed exclusively with direct intent, in which it is necessary to establish the presence of the subject of the origin of such property. If, for example, in Part 1 of Art. 198 of the Criminal Code of Ukraine, such awareness is constructively included in the disposition of the norm, then for Art. 209 of the Criminal Code of Ukraine, it is fixed in subjective (a person knew or should have known that such property was obtained directly or indirectly, in whole or in part by criminal means) and objective (with regard to such property, the actual circumstances indicate that it was obtained by criminal means) forms.

As for the awareness of the subject of the crime provided for in Art. 306 of the Criminal Code of Ukraine of the fact that the funds he uses for the purpose of continuing the illegal circulation of narcotic drugs, psychotropic substances, their analogues, precursors, poisonous or potent substances or poisonous or potent medicinal products were obtained from the illegal circulation of narcotic drugs, psychotropic substances, their analogues, precursors, poisonous or potent substances or poisonous or potent drugs, then it is not included in the specified crime. In the opinion of the author, this is a gap in the current legislation and should be corrected by making appropriate changes to Art. 306 of the Criminal Code of Ukraine.

Keywords: legalization (laundering) of proceeds obtained through crime; predicate crime; secondary crime; awareness; acquisition, receipt, storage or sale of property obtained by criminal illegal means; use of funds obtained from illegal drug trafficking